

Publicerad 2013-11-28 21:53 av frosthjärta
stålillusioner/london och dess brister [sonett]

Ni var alldeles blinda där borta, tror jag
Ty ni trodde att jag var okrossbar,
när sanningen är att jag är så nedbrytbar,
"Om en är 1,83 kan en inte vara svag"

Ert handikapp gjorde att jag kände mig trygg,
påväg hem klockan 04.00 lyssnade jag alltid på musik,
alltid övertygad om att min manslika fysik,
inte kvävde nervösa blickar, att ständigt vakta min rygg

Under ett hölje av svart, döljande, böljande tyg,
(en noga uttänkt charad, som gjord att förakta)
dunkade ett trasigt, svart hjärta i smyg

Men kanske är det okrossbara med mig helt enkelt fakta?
Ty trots att jag försöker med vareviga emotionella verktyg
~~så går något ofullständigt bara att ta sönder sakta~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren frosthjärta med Poeter.se id #34136 innehar upphovsrätten